

ประสบการณ์ของนักศึกษาจากการฝึกปฏิบัติการพยาบาล Nursing Students' Experiences in Caring for Patients

วันทิตรา ขันทอง¹

Wantira Khantong¹

Received: November 2, 2020 Revised: December 5, 2020 Accepted: December 8, 2020

ฉันเป็นนักศึกษาพยาบาลค่ะ แต่ตอนนี้ขอเป็นนักศึกษาพยาบาลไปก่อนนะคะ เพราะว่านี่เป็นการฝึกปฏิบัติบนวอร์ดครั้งแรกของฉัน สิ่งเหล่านี้ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ เราต้องนำความรู้ทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมาใช้ ทั้งนี้ เราต้องศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ ต้องทบทวนบทเรียนที่เรียนมาเกี่ยวกับโรคต่างๆ บนวอร์ดต้องใช้การสังเกตและไหวพริบพอสมควรค่ะ ดังนั้น ฉันจะขอเล่าประสบการณ์การขึ้นวอร์ดตั้งแต่วันแรกเลยละ

ศัลยกรรมหญิง

ศัลยกรรมหญิงเป็นวอร์ดแรกที่ฝึกปฏิบัติค่ะ ฉันตื่นเต้นมาก วันจันทร์เป็นวันที่ขึ้นรับ assignment ผู้ป่วยคนแรกของฉันมาด้วยอาการเป็นแผลที่เท้าเรื้อรังค่ะ แพทย์ได้วินิจฉัยว่าเป็นโรค chronic arterial occlusion เหมือนไม่ยากเท่าไร...แต่

สำหรับการฝึกปฏิบัติครั้งแรกนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยละ ฉันต้องเขียน daily plan ส่งอาจารย์ การเขียนแผนวันแรกของฉันบอกเลยค่ะว่าได้นอนประมาณตีหนึ่ง นอกจากจะนอนตีหนึ่งแล้ว คินนันฉันก็ตื่นเต้นจนนอนแทบไม่หลับ พอรู้สึกตัวอีกทีก็เวลา 05.00 น. ชะแล้ว ฉันรีบลุกขึ้นมาอาบน้ำ แต่งตัว ลงไปทานข้าวแบบไม่คิดเลยว่าฉันจะแต่งตัวได้เร็วขนาดนี้ วันแรกของการฝึกปฏิบัติ ฉันมาก่อนเวลา และแน่นอนว่าฉันและเพื่อนๆ ทำตัวไม่ถูกกันเลยทีเดียว ฉันพยายามทำตาม หรือสอบถามเวลาที่พยาบาลปฏิบัติบนวอร์ด และคอยถามเพื่อนๆ คอยดูเพื่อนๆ ว่าทำอย่างไรกันบ้าง ส่วนเพื่อนๆ ของฉันนั้นก็ตื่นเต้นไม่แพ้กันค่ะ ทุกคนก็ได้มองดูที่พยาบาลว่าทำอะไรกันบ้าง เมื่อถึงเวลา 07.35 น. พวกเราจึงเริ่มปฏิบัติหน้าที่ตามที่อาจารย์และเพื่อนๆ ที่มีประสบการณ์แนะนำ สิ่งที่ต้องปฏิบัติบนวอร์ดนี้ คือ การทักทาย “สวัสดีค่ะ” และแน่นอนว่าต้องสอบถามอาการ

¹ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี สถาบันพระบรมราชชนก

¹ 3rd-year Nursing Student, Phrapokkiao Nursing College, Chanthaburi, Praboromarajchanok Institute, E-mail: wantira5160@hotmail.com

ของผู้ป่วยว่า “ดีขึ้นบ้างหรือเปล่าคะ” “วันนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ” “ทานอาหารเช้าอิ่มไหมคะ” พร้อมทั้งสังเกตสีหน้าและท่าทางว่าผู้ป่วยมีอะไรที่แตกต่างจากเมื่อวานมากน้อยเพียงใด การทักทายผู้ป่วย เช่นนี้ เราทำกันในทุก ๆ เช้าค่ะ เพื่อเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้ป่วย การที่เรา ได้คุยได้สนทนากับผู้ป่วยจะทำให้เราไม่เกร็งเมื่อต้องทำอะไรให้เขา เช่น เช็ดตัว ทำแผล ซึ่งตอนทำแผลให้ผู้ป่วย ฉันรู้สึกเกร็งเล็กน้อย เพราะกลัวว่าจะทำให้ผู้ป่วยเจ็บเกินไปกลัวทำไม่ถูกวิธี การฝึกปฏิบัติสัปดาห์แรกยังไม่ค่อยหนักมากนัก อาจารย์มีความปรานีมาก บอกพวกเราทุกอย่าง หรือแทบจะจับมือเราทำทั้งหมดเลยคะ การขึ้นวอร์ดในวันแรก ฉันได้ผู้ป่วยเพียง 2 ผู้ป่วย คนนี้น่ารักมากคะ ให้ความร่วมมือดีมาก ยิ้มแย้มแจ่มใส คุยเก่ง สามารถช่วยเหลือตนเองได้ทุกอย่าง ทำให้ฉันรู้สึกว้าใจคะที่ที่มีผู้ป่วยน่ารักแบบนี้ แต่ก็ยังมีเรื่องที่ฉันกังวลเกี่ยวกับผู้ป่วย คือผู้ป่วยเดินไม่สวมรองเท้า เพราะการเดินโดยที่ไม่สวมรองเท้าอาจทำให้เกิดการติดเชื้อเพิ่มขึ้น ฉันจึงได้สอบถามผู้ป่วย พบว่ารองเท้าที่มีอยู่ไม่สามารถสวมได้ เนื่องจากเป็นรองเท้าแบบหุหนิบ ทำให้โดนแผล จนทำให้เจ็บแผลมากขึ้น ฉันจึงได้สอบถามผู้ป่วยเพิ่มเติมว่ามีรองเท้าแบบอื่นหรือไม่ ผู้ป่วยบอกว่าไม่มี แต่ได้ติดต่อกับทางโรงพยาบาลเรื่องรองเท้าไว้แล้ว รอทางโรงพยาบาลส่งรองเท้ามาให้เมื่อได้คำตอบฉันก็เข้าใจ และฉันได้แนะนำผู้ป่วยเพิ่มเติมเกี่ยวกับการดูแลตนเอง โดยการให้ผู้ป่วยสวมถุงหุ้มหากต้องการเดินไปเข้าห้องน้ำหรือเดินไปที่ต่างๆ ในการฝึกปฏิบัติสัปดาห์แรกผ่านไปเร็วมากคะ เข้าสู่สัปดาห์ที่ 2 เราได้ย้ายมาปฏิบัติหน้าที่อีกฝั่งหนึ่งของวอร์ด และอาจารย์เริ่มที่จะจริงจังกับพวกเรามากขึ้นคะ ในเวลา 8.00 น. ของวันนั้น ฉันและเพื่อน ๆ ได้รับฟังรายงานอาการผู้ป่วยจาก

พี่พยาบาล หรือเรียกง่าย ๆ ว่า การส่งเวร ฉันฟังที่พี่พยาบาลพูดแทบไม่ทันเลย อาจด้วยความที่ฉันยังไม่คุ้นชินกับศัพท์ทางการแพทย์ ฉันจึงต้องหันไปถามเพื่อนเกี่ยวกับสิ่งที่พี่พยาบาลพูดในบางครั้ง แต่การส่งเวรในครั้งนั้นก็ผ่านไปด้วยดี แม้ว่าอาจสับสนกับคำศัพท์บ้าง และเนื่องจากสัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์ที่ 2 ของการฝึกปฏิบัติ อาจารย์ได้เริ่ม conference นานขึ้น และถามถึงความรู้ของพวกเรามากขึ้น และเนื่องจากวันนี้ ผู้ป่วยคนที่ 2 ของฉันได้กลับบ้าน อาจารย์จึงให้ฉันทำ D-METHOD (การวางแผนการจำหน่าย) และได้ทำแผลให้ผู้ป่วยก่อนกลับบ้าน แต่ในการทำแผลครั้งนั้น ฉันทำผิดพลาดหลายอย่าง จนทำให้ความรู้สึกของฉันแย่ง จนทำให้ไม่กล้า และไม่มีกำลังใจที่จะปฏิบัติงานต่อ แม้ว่าฉันจะยอมรับในความผิดพลาด และตั้งใจว่าจะนำความผิดพลาดนั้นไปเป็นแรงกระตุ้นที่จะไม่ทำแบบเดิมอีก แม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อย ๆ ก็ตาม แต่ความรู้สึกเช่นนั้น ก็อยู่กับฉันนานพอควรในวันนั้น แล้วก็ถึงเวลาที่ผู้ป่วยได้กลับบ้าน ผู้ป่วยมีสีหน้ายิ้มแย้มมากขึ้น ดูจิตใจที่ได้กลับบ้าน ผู้ป่วยบอกฉันว่า “ยายอยู่ที่นี้มาเกือบ 1 เดือน ออกกลับบ้านมาก วันนี้ออมให้กลับบ้านได้แล้ว ยายขอบคุณพวกหนูมากนะที่มาช่วยทำแผลให้ยาย” ฉันเห็นคุณยายยิ้ม และคำขอบคุณนั้นมันทำให้ฉันรู้สึกมีกำลังใจขึ้นมา ทำให้ฉันได้ขอกิจการที่เราจะมีความสุขนั้นไม่จำเป็นต้องมีเงินทองมากมาย แค่ได้รับคำชมและคำขอบคุณเพียงเล็กน้อยก็ทำให้ใจของฉันฟูขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก รวมถึงในวันนั้นฉันก็เริ่มกลับมามีกำลังใจในการฝึกปฏิบัติต่อไป ในวันถัดมาของสัปดาห์เดียวกัน เนื่องจากผู้ป่วยของฉันกลับบ้านไปแล้ว อาจารย์จึงให้ฉันช่วยเพื่อน ผู้ป่วยคนนี้อยู่โรงพยาบาลมานานและแผลของเขาใหญ่พอควร แต่สิ่งที่ฉันเห็น คือ ผู้ป่วยยิ้มให้พวกเราตลอดเวลาที่ทำแผล ผู้ป่วยดูมีความสุขที่

พวกเราทำแผลให้ และระหว่างการทำแผล พวกเรา
ได้ชวนผู้ป่วยคุยเรื่องต่างๆ ผู้ป่วยสามารถเล่าเรื่อง
ของตนเองได้อย่างมีความสุข อาจารย์ได้พูดขึ้นว่า
“แผลดีขึ้นนะคะ” ทำให้ผู้ป่วยดูมีกำลังใจและยิ้ม
ขึ้นมาทันที ทำให้ฉันได้คิดว่า หากเรื่องนี้เกิดขึ้นกับ
ฉัน ฉันจะทำอะไรได้ ฉันจะยิ้มได้แบบผู้ป่วยใหม่
และตั้งใจว่า หากฉันรู้สึกท้อแท้หรือหมดหวัง ฉันจะ
นึกถึงผู้ป่วยคนนี้เพื่อเป็นกำลังใจในการใช้ชีวิต
ต่อไป รวมทั้งฉันต้องขอบคุณผู้ป่วยอย่างมากที่เป็น
อาจารย์ในการฝึกปฏิบัติครั้งนี้ หากไม่มีผู้ป่วย ฉันคง
ไม่มีความรู้ในการทำแผล ล้างแผล หรือความรู้ต่างๆ
ในการเป็นพยาบาลที่สมบูรณ์ ในสัปดาห์ต่อมาเป็น
สัปดาห์ที่ 3 ของการฝึกปฏิบัติบนบอร์ด ฉันรู้สึกว่า
ทุกอย่างเริ่มลงตัวและฉันก็ชอบที่จะทำแผลให้ผู้ป่วย
แล้วค่ะ ในวันนั้น ฉันจำได้ว่าผู้ป่วยของฉันดูเป็นคน
ใจดี ผู้ป่วยและญาติให้ความร่วมมือกับฉันดีมาก
แต่ว่าผู้ป่วยคนนี้ไม่มีแผลมากนัก เรื่องการให้ยาฉีดหรือ
ยาปรับประสานก็มีไม่มากเท่ากับเพื่อนคนอื่น จึงทำให้
ฉันได้ช่วยเพื่อนทำสิ่งต่างๆ ที่ยังไม่เคยทำ รวมทั้งได้
มีเวลาพูดคุยกับผู้ป่วยคนอื่น ซึ่งมีผู้ป่วยเพศหญิง
คนหนึ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจมาก ผู้ป่วยเป็น
มะเร็งลำไส้ อายุประมาณ 30 ปี ฉันเข้าไปสอบถาม
ว่าทราบเรื่องการเป็นมะเร็งลำไส้ได้อย่างไร ผู้ป่วยจึง
ได้เล่าประสบการณ์ว่า “ที่ทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ อยู่ๆ
ก็ปวดท้องหนักมาก ถ่ายไม่ออก ท้องบวมเล็กน้อย
หมอให้ยาแก้ปวดมากก็ไม่หายปวด จนต้องเริ่มบวม
ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ หมอจึงทำการเอกซเรย์ พบว่ามีก้อน
อุดกั้นที่ลำไส้และตรวจพบว่าเป็นมะเร็ง” ในช่วงแรก
ผู้ป่วยบอกว่ารู้สึกกลัวและกังวลมาก แต่เพราะยังมี
ครอบครัวที่คอยให้กำลังใจ และมีสามีที่ดูแล ไม่ทิ้ง
ไปไหน ทำให้รู้สึกได้ว่า “ในเมื่อพวกเขาสู้เพื่อพี่ พี่ก็จะ
สู้เพื่อพวกเขาเหมือนกัน มันอาจไม่หายก็ได้ แต่พี่ก็
อยากอยู่กับพวกเขา ยังอยากที่จะมีชีวิตเพื่อคน

ที่รักพี่” ฉันได้ยืนแบบนั้น ฉันก็ได้ข้อมือคิดๆ ว่า
แม้ว่าเราจะเป็นก็โรค จะเจ็บหนักแค่ไหน หากมีคน
คอยอยู่ข้างๆ คอยเป็นกำลังใจ คอยช่วยเหลือ คอย
พุงเราไปด้วยกัน มันคือสิ่งที่มีค่ามาก ทั้งเป็นการเพิ่ม
คุณค่าที่ไม่สามารถหาได้จากที่ไหน บางทีอาจดียิ่ง
กว่าการได้หมอดีๆ การรักษาด้วยยาแพงๆ อีกค่ะ
อย่างไรก็ตาม ในการฝึกปฏิบัติก็ไม่ได้พบแต่เรื่องราว
ดี ๆ เสมอ นะคะ อย่างผู้ป่วยคนนี้ค่ะ ผู้ป่วยมา
จากโรงพยาบาลชุมชน มีแผลกดทับเต็มตัว อายุ
ประมาณ 80 ปี สีหน้าดูเจ็บปวด ร่างกายไม่สะอาด
มีไข้ไหลตามตัว ฉันไม่ได้ทำแผลให้ผู้ป่วยตั้งแต่ต้น
เพราะระหว่างนั้น อาจารย์ให้ฉันทำแผลผู้ป่วยของ
ตนเอง แต่อาจารย์ได้ให้เพื่อนๆ ช่วยกันทำความสะอาด
ผู้ป่วยค่ะ ปรากฏว่าเพื่อนของฉันพบหนองที่อวัยวะ
เพศ 3 ตัว เมื่อฉันได้ยินดังนั้นก็รู้สึกตกใจมาก แต่
ฉันยังคงทำแผลให้ผู้ป่วยต่อค่ะ เมื่อฉันทำแผลเสร็จ
ฉันจึงเข้าไปช่วยเพื่อนทำแผลให้ผู้ป่วย ระหว่างที่
พวกเราช่วยกันทำแผลและพลิกตะแคงผู้ป่วย ผู้ป่วย
ก็ร้องออกมาว่าเจ็บๆ และพยายามใช้แรงของเขาฝืน
พวกเราจนฉันสงสาร และแม้ว่าเพื่อนของฉันจะ
พยายามทำแผลให้อย่างเบามือก็ตาม ผู้ป่วยก็ยังคง
ร้องแบบทรมาณ ในที่สุด พวกเราก็ตช่วยกันทำแผล
ให้จนเสร็จค่ะ พวกเรารู้สึกภูมิใจกันมากค่ะที่ทำให้
ผู้ป่วยดูสะอาดขึ้น แผลได้รับการทำความสะอาด
อย่างดี และผู้ป่วยก็ดูสบายตัวมากขึ้น แต่ความเศร้า
ไม่ได้มีแค่การเจ็บแผลนะค่ะ ผู้ป่วยคนนี้มีฐานะ
ยากจน ญาติไม่มีเงินจ่ายค่ารักษาพยาบาล เขามี
ลูกชายคนเดียว ไม่มีญาติคนอื่นมาดูแลในช่วงที่
ลูกชายไปทำงาน ฉันรู้สึกได้ถึงความเศร้าอย่างมาก
ค่ะ ในตอนนั้น ฉันอยากที่จะช่วยเหลือเขามาก
อาจารย์จึงได้สอนฉันว่า เรามาทำหน้าที่ตรงนี้ เรา
ต้องพบผู้คนอีกหลายรูปแบบ แน่แน่นอนว่าเราช่วยเขา
ไม่ได้ทุกคนและไม่ได้ทุกเรื่อง แต่เราใช้หน้าที่ของเรา

ทำตรงนี้ ช่วยเหลือเขาให้มากที่สุดก็พอ...และแล้ว
สัปดาห์สุดท้ายของการฝึกปฏิบัติบนวอร์ดนี้ก็มาถึง
ละ พวกเรารู้สึกใจหาย เพราะการฝึกที่วอร์ดนี้สอน
ให้เราเข้าใจชีวิตในหลายๆ อย่าง จนถึงวัน
สุดท้ายนี้ พวกเราได้ช่วยกันดูแลผู้ป่วยอย่างเต็มที่
ผู้ป่วยบางคนได้กลับบ้าน บางคนรับใหม่เข้ามา
วนเวียนกันไป แม้ว่าเราจะไปก็ยังมียุทธศาสตร์ใหม่
เข้ามาดูแลผู้ป่วยต่อจากเรา ในการขึ้นวอร์ดนี้ ฉันได้
เรียนรู้ว่า “แม้ร่างกายของเราจะมีแผลที่เจ็บปวดแค่ไหน
แผลนั้นก็ยังสามารถหายได้หรืออาจเป็นแผลเป็น
เมื่อแผลดีขึ้นหรืออาการเจ็บปวดหายไป เราก็จะรู้สึก
ดี แต่หากเป็นแผลที่ใจ บาดแผลนั้นมันไม่มีรอยแผล
เป็น ไม่เจ็บปวดบนร่างกาย แต่มันเจ็บปวดเรื้อรัง
ยิ่งกว่าแผลบนร่างกายเสียอีก” แผลทางใจจึงรักษา
ยากกว่าแผลทางกาย และสมาชิกในครอบครัวเป็น
บุคคลสำคัญในการรักษาแผลได้ดีที่สุด

อายุรกรรมหญิง

อายุรกรรมหญิงเป็นวอร์ดที่ 2 ของการฝึก
ปฏิบัติ วันนี้ฉันมารับ assignment ในตอนเย็น
ของวันเดียวกับที่ลงจากการฝึกปฏิบัติที่ศัลยกรรม
หญิง ฉันเดินเข้ามาในวอร์ดนี้ ฉันรู้สึกได้ว่านี่ต้อง
มีอะไรให้ทำมากมายแน่ๆ ผู้ป่วยคนแรกของวอร์ดนี้
เป็นผู้ป่วยที่นิ่งๆ ละ ฉันถามเกี่ยวกับอาการ ผู้ป่วย
ก็ดูซึม ไม่ตอบ ฉันจึงคิดว่าอาจเกิดจากอาการชัก
ของผู้ป่วย ผู้ป่วยมาด้วยเรื่องมีก้อนในสมอง วันนี้
แพทย์นัดมาทำ CT scan ระหว่างรอพบแพทย์
ผู้ป่วยมีอาการชักแบบเกร็ง ไม่กระตุก ขณะเดียวกัน
ได้มีพี่พยาบาลเดินมาถามว่า “มีใครจะรับเคส Foley’s
cath ไหม” ฉันและเพื่อนๆ ที่อยู่ตรงนั้นมองหน้ากัน
แบบตงใจและงงๆ ละ ในเย็นวันนั้น เพื่อนของฉัน
ก็ได้เคสใส่ Foley’s cath ให้ผู้ป่วยละ วันนั้นพวกเรา
อยู่ที่อายุรกรรมหญิงไม่ถึง 2 ชั่วโมง ก็ได้เคสกัน

แล้ว เช้าวันถัดมา ผู้ป่วยของฉันมีอาการดีขึ้น พุดคุย
กับฉันมากขึ้น อาจเป็นเพราะว่าแพทย์ให้ผู้ป่วยกลับไป
บ้านวันนี้ ฉันสังเกตได้ว่า ผู้ป่วยหลายคนที่ได้กลับ
บ้านจะดีใจกันมาก ฉันคิดว่า การที่เราอยู่ที่ไหนก็
ไม่สุขใจเท่ากับที่บ้านของเรา ขนาดฉันยังอยากที่จะ
กลับบ้านเลยละ ในวันถัดมาของสัปดาห์แรก เวลา
ประมาณ 11.00 น. อาจารย์ได้ให้ฉันเข้าไปที่ห้อง
แยกโรคเพื่อให้อาหารทางสายยางแก่ผู้ป่วย ผู้ป่วย
คนนี้อายุเพียง 17 ปี ฉันไม่ทราบแน่ชัดว่าเกิดอะไร
ขึ้นกับน้อง น้องมีคุณยายคอยดูแลไม่ห่าง เมื่อคุณ
ยายพูดว่า “อาทิตย์หน้าเรากลับบ้านได้แล้วลูก”
น้องยิ้มและเหมือนจะร้องไห้ดีใจที่ได้กลับบ้าน น้อง
ดูสู้มากละ น้องกำลังพยายามสู้กับโรคที่เป็น น้อง
เป็นคนน่ารัก ให้ความร่วมมือดีมาก แม้ว่าน้องจะ
ไม่ได้พูดกับฉัน แต่น้องยิ้มให้ฉัน เชื้อใหม่ละ เพียง
แค่อยิ้มเล็กๆ นั้น ทำให้ฉันรู้สึกดีมากๆ ทำให้มี
กำลังใจที่จะทำหน้าที่ตรงนี้ให้ดีที่สุด ดูแลน้องให้
ดีที่สุด สัปดาห์ที่ 2 ของการฝึกปฏิบัติวอร์ดนี้ ฉันได้
ผู้ป่วยที่เป็น gastroenteritis (โรคกระเพาะอาหาร
และลำไส้อักเสบ) ผู้ป่วยอายุ 80 ปี ดูแข็งแรงมาก
สามารถช่วยเหลือตนเองได้ และเดินไปเข้าห้องน้ำ
ได้อย่างสบาย ฉันจึงได้สอบถามเคล็ดลับการดูแล
ตนเองของผู้ป่วย ผู้ป่วยเล่าว่าออกกำลังกายทุกวัน
ว่างๆ ก็ออกเดิน เช่น เดินแกว่งแขน 200 ครั้ง
พร้อมหายใจเข้า-ออกยาวๆ ลึกๆ นั่งเหยียดขาแล้ว
นำมือไปแตะที่ปลายเท้า นับ 1-150 ไม่รับประทาน
อาหารที่มีคอเลสเตอรอลสูง ไม่ชอบของหวาน แล้ว
ผู้ป่วยยังเน้นย้ำอีกว่า เขาไม่รับประทานไก่เลยละ
ฉันเห็นแล้วแปลกใจละ ผู้ป่วยที่อายุ 80 ปี แล้ว
ร่างกายแข็งแรงแบบนี้ ขนาดเดินไปเข้าห้องน้ำ ฉัน
จะไปช่วยพยุง ผู้ป่วยยังบอกกับฉันว่า “ไหวๆ ไม่
ต้องช่วย” ฉันจึงได้ช่วยถือขวดน้ำเกลือ แล้วเดิน
ตามผู้ป่วยไปยังห้องน้ำ ถือว่าผู้ป่วยเป็นผู้สูงอายุที่

ดูแลตัวเองดีมาก เพราะคนส่วนใหญ่ที่อายุประมาณนี้ ก็จะมีโรคประจำตัวหรือไม่ค่อยมีแรง การที่ผู้ป่วยแข็งแรงแบบนี้ ฉันเชื่อว่า ผู้ป่วยจะต้องเคร่งครัดในเรื่องการออกกำลังกายและการรับประทานอาหาร ซึ่งถือเป็นตัวอย่างของการดูแลตนเองที่ดีมาก ช่วงเวลาระหว่างที่ฝึกปฏิบัติของนักศึกษานั้น ได้เริ่มมีการระบาดของเชื้อไวรัสชนิดหนึ่งที่ทำลายระบบทางเดินหายใจโดยเฉพาะปอดอย่างรุนแรง ที่เกิดขึ้นในประเทศจีน และตอนนี้ เชื้อไวรัสก็ได้เริ่มแพร่กระจายไปยังประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประเทศไทย เชื้อไวรัสชนิดนี้มีชื่อว่า “ไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่” ภายหลังได้มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า “COVID-19” เนื่องจากในประเทศไทยเริ่มมีการติดเชื้อเพิ่มมากขึ้น ทางวิทยาลัยจึงได้ทำการปิดเทอมก่อนกำหนด และได้ให้นักศึกษาทุกคนกลับไปกักตัวที่บ้าน ด้วยเหตุนี้ การฝึกปฏิบัติของพวกเราจึงได้พักไว้ชั่วคราว ดังนั้น ประสิทธิภาพจากการฝึกปฏิบัติที่เวิร์ดนี้จึงได้ไม่มากเท่าที่ควร แม้ว่าจะไม่ได้รับการฝึกปฏิบัติ แต่ทางวิทยาลัยได้จัดการเรียนการสอนโดยให้นักศึกษาได้เรียนออนไลน์ เพื่อให้นักศึกษาได้รับการเรียนรู้อย่างครบถ้วน และเมื่อเปิดเทอม นักศึกษาจะได้ฝึกปฏิบัติบนเวิร์ดได้ทันเวลาการจบปีการศึกษา ซึ่งประสิทธิภาพที่ฉันประทับใจในเวิร์ดนี้ คือ การได้ให้พยาบาลผู้ป่วยเพศหญิงที่เป็นโรคธาลัสซีเมียอายุ 21 ปี ผู้ป่วยต้องได้รับเลือดทุกเดือน จนทำให้ส่งผลกระทบต่อการศึกษา ผู้ป่วยบอกฉันว่า พวกฉันโชคดีที่ไม่มีโรคประจำตัว แถมยังมีความรู้ในการรักษาผู้อื่นและตนเอง ผู้ป่วยยังบอกอีกว่า ถ้าจบไปขอให้ใจดีและมีเมตตาแบบนี้ ไม่เอาแบบดุหรือทำรุนแรงกับผู้ป่วย ฉันได้ยินดังนั้นจึงขี้มให้ผู้ป่วยและตอบว่า ฉันเห็นผู้ป่วยเป็นเหมือนญาติของฉันคนหนึ่ง หาก

ฉันไม่อยากให้ญาติของฉันได้รับสิ่งไม่ดี ฉันจะไม่ทำสิ่งนั้นกับผู้ป่วยคนอื่น ๆ

การฝึกปฏิบัติครั้งนี้เป็นการฝึกปฏิบัติครั้งแรกของการเป็นนักศึกษาพยาบาล และมีเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องงดการฝึกปฏิบัติ แม้ว่าฉันจะได้ฝึกปฏิบัติแค่ช่วงเวลานั้น ๆ แต่ก็ทำให้ฉันเห็นว่า การฝึกปฏิบัติบนเวิร์ดนั้นไม่ได้ง่ายอย่างที่คิดเลย เราต้องพบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่เราสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง และที่ต้องได้รับการเรียนรู้ใหม่ ๆ ได้รับคำแนะนำทั้งจากอาจารย์ พยาบาล หรือแม้กระทั่งเพื่อน ๆ ในการให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วย เราไม่รู้เลยว่าวันนี้จะต้องพบกับอะไรบ้าง ผู้ป่วยแบบไหน ญาติแบบไหน โรคที่พบบนนั้นต้องให้การพยาบาลอย่างไร ฉันจึงได้เรียนรู้ว่า การเป็นพยาบาลนั้นต้องหาความรู้ใหม่ ๆ ตลอดเวลา ส่วนในเรื่องประสบการณ์ของผู้ป่วยนั้น ทำให้ฉันได้ข้คิดคิดว่า การที่เราจะมีชีวิตต่อไปได้นั้น เราจะต้องมองทุกอย่างให้เป็นความสุข ความดีงาม และเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น แม้ว่าบางครั้งสิ่งนั้นอาจทำให้เรามีความทุกข์ไม่มากนัก แต่หลาย ๆ ครั้ง สิ่งที่ทำให้เรามีความทุกข์อาจกลับกลายเป็นสิ่งที่ให้ความสุขที่ยิ่งใหญ่ก็ได้ และสุดท้ายฉันก็ได้ข้คิดอีกว่า ในการปฏิบัติงานแต่ละครั้ง ฉันจะคิดถึงวลีนี้เสมอ “อย่าทำเพียงเพราะมันเป็นหน้าที่ แต่จงทำเพราะใจของเรา รัก จงใส่ใจในการทำแล้วเราก็จะได้ใจกลับมา” ฉันได้ให้สัญญากับตัวเองว่า ฉันจะทำหน้าที่ของฉันให้ดีที่สุด เมื่อจบไปฉันจะเป็นพยาบาลที่ดี ฉันจะให้พยาบาลแก่ผู้ป่วยด้วยความนุ่มนวล ไม่ทำร้ายผู้ป่วยทั้งทางกายและทางใจ และฉันจะใช้ความสามารถของฉันให้เกิดประโยชน์สูงสุด